

[Statsministeren]

dette muligt; ligeledes bør der i højere grad gøres brug af solenergi og geotermisk energi.«

Til ovennævnte tekst til formandskabets konklusioner tilkendegav jeg på mødet udtrykkeligt, at Danmarks forudsætninger for at indføre atomkraft var, at betingelserne var til stede. Det vil sige, at miljø-, sikkerheds- og opbevaringsproblemerne er løst på en fuldt betryggende måde.

På denne baggrund blev energiministrene instrueret om at »træffe passende dispositioner på Fællesskabsplan med henblik på at fortsætte udviklingen af olieteknologier, fremme udnyttelsen af kul og kerneenergi og anvende nye energikilder ved en forøget indsats på det forsknings- og udviklingsmæssige område og ved demonstrationsprojekter«.

EFs energipolitik satser således på en bred vifte af energikilder og ikke kun på kernekraft.

Specielt hvad angår Euratom-låneordningen, kan det oplyses, at lånene optages af Kommissionen på det almindelige kapitalmarked. Der er således ikke tale om, at danske skatteydere har været med til at finansiere disse lån. Regeringen finder i øvrigt ikke, at den kendsgerning, at Danmark ikke har truffet beslutning om indførelse af kernekraft, kan begrunde, at vi modsætter os EF-beslutninger som Euratom-låneordningen, der kan bidrage til at lette EFs samlede energiforsyningssituation.

De i spørgsmålet omtalte EF-beslutninger ændrer naturligvis ikke det forhold, at det står de enkelte medlemslande frit for, under hvilke betingelser og i hvilket omfang de vil inddrage kernekraft i deres energiproduktion.

Til *undervisningsministeren* (4/4 79) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Vil ministeren overveje, eventuelt i forbindelse med særforborgens udlægning, at lade særlige kommunale udgifter, der er forbundet med anbringelse af et barn i familiepleje fra en kommune til en anden, påhvile hjemstedskommunen i stedet for opholdskommunen?«

(Spm. nr. 792).

Begrundelse.

Spørgsmålet har sit udgangspunkt i en aktuel sag, som er undervisningsministeriet bekendt. Det drejer sig om et barn, der af København kommune er anbragt i familiepleje i Sindal kommune. Barnet går i Tolne skole, og det aktuelle problem er de udgifter, der er forbundet med ansættelse af støttelærer til barnet.

Når sagen har principiel interesse, er det, fordi det i næsten alle sådanne tilfælde vil dreje sig om en stor kommune, der anbringer børn i familiepleje i en mindre kommune.

I denne mindre kommune, der måske oven i købet er uforberedt på problemet, vil ekstraudgiften belaste budgettet uforholdsmæssig hårdt.

Hvis ministeren ikke ønsker at følge det forslag, der ligger i spørgsmålet, kunne man måske tænke sig en løsning, der i det mindste forudsatte en grundig orientering af de kommunale myndigheder i modtagerkommunen og disses accept, inden et familieplejeforhold blev iværksat.

Besvarelse (19/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Ved ændringen af folkeskoleloven i forbindelse med overtagelsen af særforborgsundervisningen pr. 1. januar 1980 blev der i folkeskolelovens § 40, der omhandler udgifterne til folkeskolen, indsat følgende bestemmelse som stk. 4:

»Stk. 4. Undervisningsministeren kan fastsætte regler om, hvilken kommune og hvilken amtskommune udgiften endeligt påhviler.«

I bemærkningerne til de enkelte bestemmelser udtales, at denne ændring »tilsigter at skabe hjemmel for at fravige de almindelige regler om, at udgifterne afholdes af eller pålægges den amtskommune og kommune, hvor barnet opholder sig. Der kan navnlig være behov for at fravige de almindelige regler i tilfælde, hvor børn i skolealderen er anbragt uden for hjemmet i en anden kommune end hjemstedskommunen.«

Jeg kan oplyse, at nye regler i henhold til denne bestemmelse for tiden er under udarbejdelse i ministeriet og kan forventes udsendt i løbet af efteråret. Det er imidlertid endnu for tidligt at udtale sig om, hvorvidt disse regler ville have medført en anden pla-